

Stellingen

behorende bij het proefschrift

Critical Philosophy and the Democratic Horizon

A post-foundational approach to philosophical critique and democracy

Door Christian van der Veeke

1. De ethische aanname achter iedere progressieve opvatting van democratie zou intellectuele gelijkheid moeten zijn: het vermogen toeschrijven aan een ieder om voor zichzelf en anderen te kunnen reflecteren op, en delibereren over het goede leven. (Vrij naar Rancière: 'intelligentie is niet de verklaring voor een verschil, maar de moderne benaming van dat verschil.')
2. De theorie van deliberatieve democratie is de meest progressieve democratische theorie vanuit het perspectief van *la police*.
3. De *demos*, ofwel de politieke gemeenschap, is geen sociaal feit, maar verschijnt als het resultaat van antagonistische processen, en op basis van conflicterende identificaties met een zaak. Dit maakt dat de *demos* begripsmatig nooit beperkt kan blijven tot de verzameling individuen in een samenleving.
4. Het probleem van kritische filosofie is niet het cynisme van de intellectueel, maar zijn onvermogen om zijn trots opzij te zetten en zich ten dienste te stellen van de *demos* op het moment dat deze om zijn gunsten vraagt.
5. Consensus is niet het uiteindelijke doel van democratie, noch haar beginpunt. Aan de basis van ieder modern democratisch regime of sociale orde ligt onenigheid en het is zaak om hierbinnen democratisch handelen mogelijk te maken, zonder deze dissensus te willen elimineren.
6. Een van de belangrijkste manieren om tot kennisvalorisatie te komen is het geven van onderwijs.
7. De geesteswetenschappen hebben alleen al bestaansrecht als 'topsector' door hun kritische potentieel.
8. Basketball, de schoonste aller sporten, heeft de tactische diepgang van het schaakspel, de technische en motorische complexiteit van een Zwitserse klok, en vaak een intensiteit die we uitsluitend terugvinden in de negentiende-eeuwse veldslag.
9. De Russische grote vier – Tchaikovsky, Rachmaninov, Prokofiev, Shostakovich – bestrijken in hun muziek vrijwel alle facetten van de moderniteit op intense wijze en in haar karakteristieke dubbelzinnigheid: het romantische verlangen, het mechanisch industriële, het militaire, de politieke differentie en haar onderdrukking, het cynische, zowel de melancholie en de nostalgie als de hoop, de zelfkennis en het zelfbedrog, zwaarmoedigheid en blijdschap: van de lach tot het intense verdriet.
10. We moeten begrijpen (en voelen) dat iets vaak mooier is omdat het gebroken is geweest (Kintsukuroi).
11. Een gewaardeerd docent en geliefd collega stelde ooit dat wijsbegeerte geen studie is maar een manier van leven. Dit beeld is onjuist en de overtuiging, in haar totalitaire aanspraak, kan zelfs ongezond zijn: het leven is zeker ook de omarming van de regelmatige afwezigheid van enige reflectie. (Ergo: wijsbegeerte is vaak alleen maar werk. En dat is maar beter ook!)